

prsa naprej. 3. Na šetnji je treba večkrat globoko vdihati, a se ogibati vsakega pušenja. Tudi roke je treba kretati, seveda samo toliko, kolikor dovoljuje pristojnost. Gospe, koje radi obleke in radi običaja ne pregibajo gornjega telesa, nemajo od šetnje toliko koristi kolikor one matere, katere se na šetnji igrajo z deco in s tem pregibajo vse dele telesa. 4. Da bode šetnja zdravju koristna, ne sme biti duhu naporna. Zato se je treba na šetnji ogibati globokega razmišljanja in napenjanja fantazije, a gledati, da se je kolikor možno veselo. 5. Dobro je, navaditi se izprehoda pri vsakem vremenu, po letu ali po zimi po dežji, snegu ali vetru. Treba se je seveda primerno oblačiti in čuvati. 6. Za učenjaka, uradnika in delavca je šetnja najkoristnejša v jutru pred zajutrkom, potem pa, ko je izpil kupico vode. Šetnja pa ne bodi ni predaleka ni prehitra. Ako se ne izprehajaš sam, ampak samodrug ali samotretji, tedaj pripravi vesel, nenaporen razgovor duh za resen posel. 7. V obče naj se človek šeta tako dolgo, dokler se čuti utrujenega.

Kdor se grdo drži in grdo hodi, onemu ne more niti kretanje biti lepo. Naj sedi ali stoji, naj pozdravlja ali priporoča se, naj izjavlja vesela ali resna, ohola ali ponižna, komična ali tragična čustva; vse bode v njem nelepo. Lahkota kretanja obstoja v tem, da se navadimo težino telesa razdeliti na več težišč zajedno ali menjaje in vrsté se. Vse telo se mora na harmonijski način strinjati z vsakim kretanjem. More li biti lep pozdrav, ako samo namignemo z glavo, ali samo podamo roko? Vse telo se mora pri vsakem pozdravu in drugem kretanju harmonijski strinjati z glavo in roko.

(Pride še.)

Márica.

M A T I.

Gospod, ozri se blagohotno

Na moje detešce slabotno!

S solzami prosim Te v očeh.

Ne vzemi ga kot žrtev za moj greh...

* * *

Nič več ne prosim sreče záse,

Le detešce naj srečno rase;

Ta prošnja moja noč in dan

Naj ne glasi v nebеса se zaman.

Usliši moje srčne želje!

Na mládost naj mi bo v veselje,

V uteho mi na stare dni,

Po smrti pa njegova se molitev

Za mojo dušo naj glasi!

Márica II.

Kaj in kako naj se čita.

(V odgovor c. g. Grešniku.)

Im Auslegen seid frisch und munter,
Und legt ihr nichts aus, so legt was drunter.
Goethe.

Pač čudne razmere vladajo v nas Slovencih. Samo da vzame kedo pero v roko ter napiše nekaj besed, že se kedo oglašá, da mu vse njegove besede preobrne in prekucuje, ter jih potem v čisto drugem smislu prereše-tuje, pretehtuje in — zavrže. K sklepu pa morda ravno tisto trdi, kakor njegova žrtva, samo da se drugače izraža. No, prav tako se je godilo meni. Upam sicer, da me je večina mojih cenjenih čitateljic in čitateljev umela prav, vendar hočem razjasniti svoje stališče tudi c. g. Grešniku držeč se prislovice: Clara pacta

Citirala sem bila stavek iz „pisma iz Pariza“ in baš ta ominozni citat je spravil c. g. G. iz duševnega ravnotežja. Ali sem pa morda naperila svoj članek proti njegovemu pismu? Menim, da ne. Saj sem še izrecno povdarjala: „Nočem se tukaj natančneje ozirati na vsebino navedenega pisma, kakor tudi ne na faktum, „kojega ne potrebujemo“. Dirnilo me je le neprijetno, čitaje, da mi Slovenci nikdar ničesar ne dosežemo in ne doživimo.

Nadalje sem pa karala le mlačnost, ki vlada v Slovencih, če gre za kak napredek, kako se odvrčajo vse novotarije s cenanim izgovorom: tega ne potrebujemo. Dokazati sem hotela torej le, da s tako kitajsko konservativnostjo ne dosežemo nikdar stališča med civilizovanimi, merodajnimi narodi. Citirani stavek me je torej le napeljal do tega razmotrivanja po takozvani asocijaciji misli.

Kaj pa g. Grešnik? V dolgi razpravi pripoveduje nekaj o bojaželjnosti in krvoločnosti starih Slovanov, o sedaj vladajočem boju Nemcev in Italijanov proti Slovincem, o špekulativnih politikastrih, ki slepijo narod i. t. d., stvari, ki niso prav v nobeni zvezi z mojim člankom. Ali pa hoče c. g. G. morda s tem povedati, da vedoma pretiravam, da ne rabim hujšega izraza? No, če je to mislil, naj mu bode povedano, da sem napisala omenjeni članek iz zgolj prepričanja, kajti nverjena sem, da se odpravljajo nedostatki le, če se javno grajajo, nikakor pa, če se prikrivajo in zatajujejo. Naš narod je mal, tega morda pač ne bode nihče zanikal. A po marljivem delovanju se bode i on vzel na višjo stopinjo, nego jo zavzema zdaj. Seveda se ne bode razvijal sam, po svoje, iz svoje sredine, iz lastne moči, kakor to mislijo nekateri ne preveč trezno računajoči rodoljubi, nego po vzgledu drugih, naprednih narodov. Ali je to sramotno? Ali nam kaže zgodovina sploh kak primer, da bi se bilo katero ljudstvo razvilo samostojno? Ne, vsi so se vspeli, naslanjaje se na kulturo starejšega naroda, kojega so naposled nadkrilili. Jediní Kitajci so se vzdržali za svojim nepredornim zidom tujega upliva, a kam jih je to dovedlo? Že stolet a, da ne rečem tisočletja, stojijo na isti kulturni stopinji — žalostna posledica samoljubne teorije o lastnih močeh.

Naslanjaje se na kulturo starejših narodov v za-